

Vast vertrouwen – John Charles Ryle

‘Want ik word nu tot een drankoffer geofferd, en de tijd van mijn ontbinding is aanstaande. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben.’

2 Timotheüs 4:6-8

Jaargang 8 nummer 8 – juni 2006

Eerder uitgegeven preken van jaargang 8

1. Volledig melaats, volmaakt genezen!	C.H. Spurgeon
2. Jezus Christus. Ook uw Koning?	Joseph Hart
3. Wandelen met God	George Whitefield
4. Tegen hoop op hoop!	Ralph Erskine
5. De enige Schuilplaats	William Mason
6. De trekkende liefde van de Vader	John Kennedy
7. De liefde van de Geest	Horatius Bonar

Toelichting foto omslag

Als een tuinman mooie bloemen in zijn tuin wil hebben, zal hij ze voortdurend met zorg omringen. Nadat hij het zaad gezaaid heeft, zal hij er water op gieten. Hij zal de plantjes hun water en mest niet onthouden. Hij verlangt ernaar de bloemen zien en daarvan te genieten. Ryle vergelijkt zo'n plantje en zijn wortels met het geloof en verzekering met de bloem. Wie Zich laaft aan de bronnen van het heilig Evangelie, zoals God die geopenbaard heeft in de Schrift, zal ontdekken dat daarin zekerheid is. Zelfs als we oog in oog staan met zonde, dood en satan, mogen we er zeker van zijn dat Gods Woord getrouw is. Wie Zich dagelijks voedt met dit Woord, zal ook ontdekken dat de plant van het geloof groeit. Jesaja schrijft van dit werk van de allerhoogste Tuinman: 'In het toekomstige zal Jakob wortelen schieten, Israel zal bloeien en groeien; en zij zullen de wereld met inkomsten vervullen' (Jes. 27:5).

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: *Assurance*.

Uit: *Holiness, its nature, hindrances, difficulties, and roots* by J.C. Ryle

Uitgegeven door: Evangelical Press, Durham, Engeland

Eerste uitgave: 1879. Herdrukt met nieuw voorwoord: 1995.

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel.

De preek is te vinden op onze website: <http://www.tabernakel.nl>

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Achterwoord

John Charles Ryle (1816-1900) bezat de gave om in eenvoudige, heldere en klare taal de grondwaarheden van het christelijk geloof te ontvouwen. Hij deed dat niet alleen in de

wekelijkse verkondiging van het Evangelie, maar ook door het schrijven van aansprekende boeken en traktaten.

Rusteloos was hij bezig in de dienst van zijn Meester, altijd betrokken op het zieleheil van mensen. Hij wilde niets liever dan zijn hoorders bewust maken van de onsterfelijkheid van hun ziel. Onvermoeibaar droeg hij uit dat elke ziel gered kon worden en dat het heil wordt aangeboden aan ieder die het Evangelie hoort. Er is heil voor de grootste van de zondaren! En op de vraag hoe dat dan kon, schreef hij: 'Daar geeft het Evangelie van Jezus Christus antwoord op. Christus is eenmaal gestorven. Zijn dood betekende het offer voor de zonde. Hij betaalde de enorme schuld. Christus leeft nog altijd. En de beloften van het Evangelie zijn vrij en onvoorwaardelijk.' Op die manier waarschuwde Ryle, nodigde hij tot het heil in Christus en spoorde hij hen die in Christus geloofden aan tot een leven in de vreze Gods.

Op zondag 10 juni 1900 stierf deze dienaar van Christus. Hij werd in Liverpool begraven. Op zijn grafsteen staan twee teksten. De eerste wijst terug naar het begin van zijn pelgrimage met Christus: 'Want uit genade zijt gij zalig geworden, door het geloof' (Efeze 2:8). De tweede tekst wijst op het eind van zijn loopbaan: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop beëindigd, ik heb het geloof behouden' (2 Tim. 4:7). Over deze laatste tekst gaat ook de preek.

Voorwoord: Hoe word ik verzekerd van het persoonlijk heil?

Over het thema 'heilszekerheid' is veel nagedacht en geschreven. Het is de verdienste van de Reformatie geweest om vanuit de Bijbel vast te stellen dat deze zekerheid niet alleen mogelijk is, wat Rome ontkent, maar ook een wezenseigenschap van het geloof is. In deze lijn beweegt zich onze Heidelbergse Catechismus (zie vooral Zondag 7). De Heilige Geest verzekert mij door het evangelie dat 'mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken is.' Door de beloften van het evangelie te omhelzen, mag ik weten een kind van God te zijn en een erfgenaam van het eeuwige leven. De grond van deze zekerheid ligt niet in mij, *ook niet in mijn ervaringen*, maar buiten mij in het volbrachte werk van Christus. Vanuit deze benadering word ik steeds opnieuw opgeroepen om buiten mijzelf te zien, op *Christus voor mij en ik in Hem* en niet op *de Heilige Geest en Zijn werkingen in mij*.

Na de tijd van de hervorming, waarin het geloofsleven krachtig bloeide en velen getuigenis gaven van een sterke hoop op het eeuwige leven (lees in dit verband het Martelarenboek), bleken gelovigen die hun eigen geestelijke polsslag door klein geloof haast niet konden waarnemen, moeite te hebben met de stellige geloofsdefinitie van Zondag 7. Om uit pastorale motieven aan hun nood tegemoet te komen, werd de geloofsdefinitie afgezwakt. Als hulpmiddel om zwakke gelovigen tot zekerheid te brengen, werd het accent verlegd naar de *kenmerken van genade*. Deze werden soms als een syllogisme (sluitrede) gebruikt om daaruit de conclusie te kunnen maken dat men een kind van God is. Nu is deze methode niet nieuw, want ook de Heidelbergse spreekt over 'dat elk bij zichzelf van zijn geloof uit de vruchten verzekerd zij (Zondag 32 antwoord 86).

Een latere ontwikkeling van deze accentverschuiving heeft ertoe geleid dat de *objectieve* zekerheid, zoals deze door de reformatoren geleerd wordt, vervangen werd door de *subjectieve* zekerheid, dit is de zekerheid vanuit de kenmerken van genade in de gelovige.

Ryle kiest in zijn boekje *Hebt u Zekerheid*, waarvan in deze uitgave een gedeelte is opgenomen, voornamelijk voor de heilszekerheid vanuit de *kenmerken*. Het boekje is pastoraal getoonzet en gaat vergezeld met een aantal citaten, meest van puriteinse schrijvers. Persoonlijk vind ik het een prachtig boekje dat op praktische wijze gelovigen aanzet om de zekerheid te zoeken, waarbij hij aangeeft welke veranderingen op deze weg kunnen voorkomen. Ryle legt geen grond in bevindingen of kenmerken, maar wijst steeds op Christus, het enige Voorwerp van het geloof. Hij spoort niet aan tot een afwachtende houding, maar tot het gebruik van de gewone middelen, zoals bijbellezen en gebed. Het is zijn bedoeling om het zwakste geloof mee te nemen. Daarbij ontkomt hij er niet aan om de kenmerken van dat geloof te omschrijven. Op deze wijze wil hij de strijdende en zoekende zielen tegemoet komen, bemoedigen en troosten.

Toch zijn gevaren aan de methode die Ryle gebruikt niet denkbeeldig. Door ons te veel te richten op wat wij *ervaren* en hoe *sterk of zwak ons geloof is*, kunnen we zo krampachtig op ons innerlijk gericht worden, dat wij geen zicht meer hebben op de *betrouwbaarheid van Gods beloften*. Ik weet wel, de volle nadruk op de *objectieve zekerheid* heeft als gevaar dat wij de noodzaak van wedergeboorte (het werk van de Geest in ons) over het hoofd zien. We nemen het evangelie aan zonder dat wij ons verwonderen over Gods grote liefde tot zondaren zoals wij zijn. We zijn niet langer in het strijdperk van aanvechting en twijfel, maar *pretenderen op grond van ons aannemen en geloven* deze strijd te boven te zijn. Ons geloof bereikt direct de *hoogte* van 'we zijn een kind van God', zonder de *diepte* van ootmoed en beproeving te kennen. We noemen dit aanmatigende geloof wel 'gearriveerd christendom'.

Persoonlijk weet ik mij meer aangesproken door de benadering van de hervormers en van iemand als Horatius Bonar. Van hem zal komende maand een preek uitgegeven worden, die ook handelt over de verzekering van het geloof. Wat spreekt daarin aan? Dat de zekerheid van het heil niet afhankelijk is van wat ik *voel* of *hoe ik mijn geloof taxeer*, maar van het *gelovige gebruik van Gods beloften*. In mijzelf zie ik alleen maar tekortkomingen en neem ik de kracht van zonde en ongeloof waar. Mijn ervaringen zijn onbestendig en vormen geen grond voor de zaligheid. Als ik steeds als een goddeloze in mijzelf mag zien op wat Christus voor mij gedaan heeft, mag ik weten dat ik in Hem de zaligheid heb ontvangen en dat het hemelse erfdeel voor mij bereid is. De Heilige Geest wil deze oefening gebruiken om mij en mijn zaligheid steeds meer vast te maken in het woord van de belofte. Wat een bevrijdend evangelie is het om mijn lege handen onder de korf van Gods genaderuif te mogen houden! Deze ruif hangt zo laag dat daar zelfs de kleinste in genade bij kan. Daarbij is wel nodig dat ik belijd dat deze genade *voor mij* is. Als ik steeds twijfel of Christus mij in het evangelie is gegeven, zal we blijven ronddolen in onzekerheid. Dan houd ik de betrouwbaarheid van Gods beloften voor verdacht en moet ik niet denken dat zo van mijn heil verzekerd kan zijn.

De zekerheid door het *directe geloof in Christus* is gebaseerd op Gods beloften. Maar de kenmerken dan? Deze hoeven wij niet te verachten. De Heere geeft ons Zijn Geest en de bevinding van Zijn genade om des te meer versterkt te worden in de zekerheid van het heil. Zij zijn toegift en geen fundament. Als zodanig mogen we deze gebruiken. Evenals de Heere ons in de zwakheid van ons geloof tegemoet komt door het gebruik van het Heilig Avondmaal, zo wil Hij Zijn werk *in ons* als aansporing laten gebruiken om Christus des te meer lief te hebben en verzekerd te mogen zijn van Zijn eeuwig heil.

Laten we de beide kanten van de zekerheid op de juiste plaats en wijze gebruiken en niet tegen elkaar uitspelen. Bij beide gaat het om de levende Christus!

L.J. van Valen

‘Want ik word nu tot een drankoffer geofferd, en de tijd van mijn ontbinding is aanstaande. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen die Zijn verschijning liefgehad hebben.’

2 Timotheüs 4:6-8

‘Genade met verzekering is niets minder dan de hemel in de ziel.’

Bisschop Hopkins (1680)

In de woorden van de Schrift, die we hierboven lezen, zien wij dat de apostel Paulus drie kanten opkijkt: naar beneden, achterom en vooruit. Hij kijkt naar beneden in het graf, hij kijkt terug naar zijn eigen dienstwerk en vooruit naar die grote dag, de oordeelsdag.

Ik nodig u vandaag uit om enkele minuten naast de apostel te gaan staan en te letten op de woorden die hij gebruikt. Zalig is de ziel kijkt naar de dingen waar Paulus naar keek en dan spreekt zoals Paulus sprak.

Hij kijkt *naar beneden*, naar het graf. Dat doet hij zonder vrees. Luister maar naar wat hij zegt: ‘Ik word nu geofferd.’ Ik ben als een dier dat naar de offerplaats gebracht is en met touwen gebonden is aan de hoornen van het altaar. De wijn en de olie zijn als naar gewoonte op mijn hoofd gegoten. De laatste plechtigheden zijn voltooid. Alle voorbereidingen zijn gedaan. De genadeslag hoeft alleen nog gegeven te worden. Dan is alles voorbij. ‘De tijd mijner ontbinding is aanstaande.’ Ik ben als een schip dat gereed staat om zijn ankers te lichten en af te varen. Alles aan boord is gereed. Ik wacht slechts tot de trossen losgegooid worden die mij aan de wal binden. Dan zal ik uitvaren en aan mijn reis beginnen.

Lezer, dit zijn heerlijke woorden uit de mond van een adamskind zoals wij. De dood is aangrijpend en vooral als wij die van dichtbij zien. Het graf is een huiveringwekkende, ontmoedigende plaats. We hoeven niet te doen alsof het niets afschrikwekkends heeft. Toch zien we hier een sterfelijk mens, die bedaard naar de smalle verblijfplaats kan kijken die bestemd is voor alle levenden. Terwijl hij op de rand staat, kan hij zeggen: ‘Ik zie het wel, maar ik ben niet bang.’

Laten wij opnieuw naar hem luisteren. Hij kijkt *terug* op zijn dienstwerk. Dat doet hij zonder zich te schamen. Luister maar naar wat hij zegt:

‘Ik heb den goeden strijd gestreden.’ Hier spreekt hij als een soldaat. Ik heb de goede strijd gestreden tegen de wereld, het vlees en de duivel, waarvoor zoveel mensen terugdeinzen en zich terugtrekken.

‘Ik heb de loop geëindigd.’ Hier spreekt hij als iemand die gerend heeft om een prijs te winnen. Ik heb de loopbaan gelopen die voor mij uitgezet was. Ik heb de baan gelopen die mij aangewezen was, hoe ruw en steil die ook was. Ik ben niet afgeweken vanwege de moeilijkheden en ben niet ontmoedigd door de lengte van de weg. Want ik heb het einddoel voor ogen.

‘Ik heb het geloof behouden.’ Hier spreekt hij als een huismeester. Ik heb het heerlijk Evangelie behouden dat aan mij was toevertrouwd. Ik heb mij niet ingelaten met menselijke tradities of de eenvoud van het Evangelie bedorven door mijn eigen uitvindingen eraan toe te voegen. En ik heb anderen niet toegestaan het Evangelie te vervalsen zonder hen openlijk te

weerspreken. ‘Als een soldaat, een looper, een rentmeester’, lijkt hij te zeggen, ‘schaam ik mij niet.’

Lezer, die christen is zalig, die bij het verlaten van deze wereld zo een getuigenis kan nalaten. Een goed geweten maakt niemand zalig, wast geen enkele zonde af, tilt ons geen haarbreed op naar de hemel. Toch zal een goed geweten een aangename bezoeker blijken te zijn aan ons sterfbed. Herinnert u zich die plaats in de *Christinnereis* die de overtocht van Eerlijk door de doodsrivier beschrijft? ‘De rivier’, zegt Bunyan, ‘trad in die tijd op sommige plaatsen buiten haar oevers. Maar Eerlijk had tijdens zijn leven afgesproken met een zekere Goed Geweten, dat hij hem daar zou ontmoeten. Dit deed hij en hij hielp hem oversteken.’ Geloof mij: er is een schatkamer van waarheid in die passage.

Laten wij nog eens naar de apostel luisteren. Hij kijkt *vooruit* naar de grote dag van afrekening en hij doet dat zonder te twijfelen. Let op zijn woorden: ‘Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben.’ Een heerlijk loon, lijkt hij te zeggen, ligt voor mij klaar. Namelijk de kroon die alleen aan de rechtvaardigen gegeven wordt. Op de grote oordeelsdag zal de Heere deze kroon geven aan mij en aan allen die Hem als een ongeziene Heiland liefgehad hebben en ernaar verlangd hebben om Hem van aangezicht tot aangezicht te zien. Mijn werk op aarde is voorbij. Dit ene rest mij nog om naar uit te zien; verder niets meer.

Lezer, merk op dat de apostel spreekt zonder enige aarzeling of wantrouwen. Hij ziet de kroon met zekerheid reeds in zijn bezit. Hij spreekt met onwankelbaar vertrouwen zijn vaste overtuiging uit, dat de rechtvaardige Rechter hem die zal geven. Paulus was niet onbekend met de omstandigheden en bijkomende gebeurtenissen van de ingrijpende dag waarnaar hij verwees. De grote witte troon, de verzamelde wereldbevolking, de geopende boeken, de bekendmaking van alle geheimen, de luisterende engelen, het geweldige vonnis, de eeuwige scheiding van de verlorenen en de gezaligden. Dit waren allemaal zaken die hij heel goed kende. Maar geen ervan had invloed op hem. Zijn sterke geloof sprong over alles heen en hij zag alleen Jezus, zijn allesoverwinnende Advocaat en het bloed van de besprenging en de afgewassen zonden. ‘Een kroon’, zegt hij, ‘is voor mij weggelegd. De Heere Zelf zál die mij geven.’ Hij spreekt alsof hij het alles met eigen ogen zag.

Dit is de hoofdinhoud van deze verzen. Van het meeste zal ik niet kunnen spreken, omdat de tijd mij daarvoor ontbreekt. Ik zal proberen u slechts één punt voor te houden. Dat is de ‘vaste hoop’ waarmee de apostel verlangt naar wat voor hem weggelegd is op de oordeelsdag. Ik zal dit met des te meer liefde doen, vanwege het grote belang dat ik met recht hecht aan het onderwerp van de verzekering. Maar ook vanwege het feit dat dit naar mijn bescheiden mening vandaag de dag enorm veronachtzaamd wordt. Maar tegelijkertijd zal ik het doen met vrees en beving. Ik voel dat ik een heel moeilijk gebied betreed en dat men gemakkelijk overhaast en onschriftuurlijk over deze zaak kan spreken. De weg tussen waarheid en dwaling is vooral met betrekking tot deze zaken erg smal. Als ik aan sommigen goed zal kunnen doen zonder anderen schade te berokkenen, zal ik erg dankbaar zijn.

Lezer, er zijn vier dingen die ik u zal voorhouden, als ik spreek over het onderwerp van de verzekering. Voor de duidelijkheid noem ik ze meteen.

- I. Ten eerste zal ik proberen aan te tonen *dat een verzekerde hoop, zoals Paulus die noemt, een ware en schriftuurlijke zaak is.*

- II. Ten tweede zal ik in algemene zin toegeven, *dat een mens die verzekerde hoop wellicht nooit bereikt en toch zalig wordt.*
- III. Ten derde zal ik enkele redenen geven *waarom een verzekerde hoop bijzonder gewenst is.*
- IV. Tenslotte zal ik proberen duidelijk te maken *waarom een verzekerde hoop slechts zelden bereikt wordt.*

I. In de eerste plaats zal ik dus proberen aan te tonen *dat een verzekerde hoop, zoals Paulus die noemt, een ware en schriftuurlijke zaak is.* De verzekering waarover Paulus spreekt in de bovenstaande verzen, is niet slechts inbeelding of gevoel. Het is niet de vrucht van een goede lichamelijke gezondheid of welbevinden. Zij is zonder meer een gave van de Heilige Geest, onafhankelijk van de lichamelijke staat of toestand van een mens. Een gave die elke gelovige in Christus hoort te zoeken.

Naar mijn inzicht leert het Woord van God dat een gelovige tot een verzekerd vertrouwen kan komen met betrekking tot zijn eigen zaligheid. Ik stel duidelijk en zonder terughoudendheid dat een christen, een bekeerd mens, deze troostvolle mate van geloof in Christus kan bereiken. Daardoor krijgt hij een vast vertrouwen met betrekking tot de schuldvergeving en de zaligheid van zijn ziel. Hij wordt zelden door twijfel lastiggevalen, door onzekerheid van zijn koers afgeleid of door angstige vragen benauwd. Kortom, hoewel hij vaak een inwendige strijd tegen de zonde moet voeren, zal hij de dood zonder beving en het oordeel zonder angst tegemoet zien. Zo zie ik verzekering. Ik wil u vragen om er goed op te letten. Ik zeg niets meer of minder dan ik hier voorgesteld heb.

Nu wordt een stelling als deze vaak betwist of ontkend. Velen kunnen helemaal niet inzien dat zij waar is. De roomse kerk wijst zekerheid af in bewoordingen waarin alle gematigdheid zoek is. Het Concilie van Trente verklaart ronduit, dat de 'verzekering van de vergeving van de zonden van een gelovige een ijdel en goddeloos vertrouwen is.' Kardinaal Bellarminus, de bekende voorvechter van de roomse leer, noemt de zekerheid 'een hoofddwaling van de ketters.'

De overgrote meerderheid van de wereldse mensen onder ons is tegenstander van de leer van geloofszekerheid. Het beledigt en ergert hen ons hierover te horen spreken. Zij houden er niet van dat anderen zich veilig en zeker voelen, omdat zij dat gevoel zelf nooit hebben. Dat zij deze zekerheid niet kunnen ontvangen, is bepaald geen wonder.

Maar er zijn ook ware gelovigen die de zekerheid afwijzen of ervoor huiveren als voor een gevaarlijke leer. Zij zien haar als iets wat grenst aan vermetelheid. Zij beschouwen het als de juiste ootmoed om nooit in vertrouwen te leven, maar in een zekere mate van twijfel te leven. Dit is te betreuren en brengt hen veel schade toe.

Ik beken eerlijk dat er hoogmoedige mensen zijn die een vertrouwen belijden dat geen schriftuurlijke grond heeft. Er zijn altijd mensen die gunstig over zichzelf denken, terwijl God ongunstig over hen denkt. Het komt ook andersom voor. Die mensen zijn er altijd. Schriftwaarheden zijn altijd al misbruikt en vervalst. Van de verkiezing, de onmacht van de mens en de zaligheid uit genade is altijd al misbruik gemaakt. Zolang de wereld bestaat, zullen er altijd extremisten zijn. Ondanks dit alles is zekerheid een ware en nuchtere zaak en Gods kinderen mogen zich niet van de waarheid laten afdrijven, alleen om het feit dat er misbruik van gemaakt wordt.

Mijn antwoord aan allen die een waarachtige en gefundeerde zekerheid ontkennen, is eenvoudig dit: Wat zegt de Schrift? Als u daar niet leest dat zekerheid bestaat, heb ik niets meer te zeggen.

Zegt Job niet: 'Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan. En als zij na mijn huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen?' (Job 19:25,26) En zegt David niet: 'Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij?' (Ps. 23:4) Zegt Jesaja niet: 'Het is een bevestigd voornemen, Gij zult allerlei vrede bewaren, want men heeft op U vertrouwd?' (Jes. 26:3) Ook schrijft hij: 'En het werk der gerechtigheid zal vrede zijn; en de werking der gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid' (Jes. 32:17).

Zegt Paulus niet tegen de Romeinen: 'Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere?' (Rom. 8:38,39) En zegt hij niet tegen de Korinthiërs: 'Want wij weten dat, zo ons aardse huis dezes tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen?' (2 Kor. 5:1)

En verder zegt hij: 'Wij hebben dan altijd goeden moed, en weten, dat wij, inwonende in het lichaam, uitwonen van den Heere' (2 Kor. 5:6). En tegen Timotheüs zegt hij: 'Ik weet, Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren' (2 Tim. 1:12). En spreekt hij niet tegen de Kolossenzen van 'de volle verzekerdheid des verstands' (Kol. 2:2) en tegen de Hebreërs van de 'volle verzekerdheid des geloofs' en de 'volle verzekerdheid der hoop'? (Hebr. 6:11; 10:22)

Zegt Petrus niet uitdrukkelijk: 'Benaarstigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken?' (2 Petr. 1:10) Zegt Johannes niet: 'Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven?' (1 Joh. 3:14) En verder: 'Deze dingen heb ik u geschreven, die gelooft in den Naam des Zoons van God; opdat gij weet, dat gij het eeuwige leven hebt?' (1 Joh. 5:13) En ook: 'Wij weten dat wij uit God zijn?' (1 Joh. 5:19)

Lezer, wat zullen wij hierop zeggen? Ik wens met alle ootmoed over elk geschilpunt te spreken. Ik voel dat ik zelf slechts een arm, feilbaar kind van Adam ben. Maar ik moet zeggen dat ik in de aangehaalde verzen iets veel hogers zie dan enkel hoop en vertrouwen, waarmee vandaag de dag zoveel gelovigen tevreden schijnen te zijn. Ik hoor de taal van overtuiging, vertrouwen, kennis, ja, ik kan bijna wel zeggen, van zekerheid. Ik voor mij voel dat, als ik deze Schriftplaatsen in hun eenvoudige, duidelijke betekenis mag opvatten, de leer van de verzekering waar is.

Ik antwoord allen die niet houden van de leer van de verzekering, alsof die aan hoogmoed zou grenzen, dat het nauwelijks hoogmoed kan zijn om de voetstappen van Petrus en Paulus, van Job en Johannes te drukken. Zij waren allen bij uitstek nederig en ootmoedig. Toch spreken zij over hun eigen staat met een zekere hoop. Dit zou ons zeker moeten leren dat ootmoed en grote zekerheid volkomen samen kunnen gaan en dat er geen noodzakelijk verband bestaat tussen geestelijk vertrouwen en hoogmoed.

Ik antwoord verder dat veel mensen, zelfs in moderne tijden, die verzekerde hoop bereikt hebben die onze tekst noemt. Ik zal nooit toegeven dat het een bijzonder voorrecht was dat

beperkt bleef tot de tijd van de apostelen. In ons eigen land zijn er veel gelovigen geweest, die blijk gaven dat zij wandelden in bijna ononderbroken gemeenschap met de Vader en de Zoon. Zij mochten het licht van Gods verzoend aangezicht dat hen bescheen, steeds aanschouwen. Zij hebben hun ervaringen beschreven. Als de ruimte het toeliet, zou ik bekende namen kunnen noemen. De verzekerde hoop heeft bestaan en bestaat nog steeds. Dat is genoeg.

Tenslotte antwoord ik dat het niet verkeerd is om vertrouwen te hebben in een zaak waarover God onvoorwaardelijk spreekt. Om beslist te geloven als God beslist belooft. Om een vaste zekerheid van schuldvergeving en vrede hebben als wij rusten op het woord en de eed van Hem Die nooit verandert. Het is absoluut fout om te veronderstellen dat de gelovige die verzekering voelt, op iets in zichzelf rust. Hij leunt eenvoudig op de Middelaar van het Nieuwe Testament en de waarachtige Schrift. Hij gelooft dat de Heere Jezus meent wat Hij zegt en gelooft Hem op Zijn Woord. Verzekering is tenslotte niet meer dan het welwezen van het geloof. Een mannelijk geloof dat de belofte van Christus met beide handen aangrijpt, een geloof dat redeneert als de hoofdman over honderd: 'Heere, spreek slechts een woord, en ik ben genezen.' Waarom zou ik dan twijfelen? (Matth. 8:8)

Lezer, u kunt er zeker van zijn dat Paulus wel de laatste was die zijn verzekering op iets van zichzelf zou bouwen. Hij, die zichzelf moest 'de voornaamste der zondaren' (1 Tim. 1:15) moest noemen, had een diep besef van zijn eigen schuld en verdorvenheid. Maar hij had nog een dieper besef van de lengte en breedte van de gerechtigheid van Christus die hem toegerekend was. Hij die uitriep 'Ik ellendig mens' (Rom. 7:24) had een helder zicht op de bron van het kwaad in zijn hart. Maar hij had een nog helderder zicht op die andere Fontein, die alle 'zonde en onreinheid' kan wegnemen. Hij, die zich de 'minste van alle heiligen' noemde (Ef. 3:8) had een levendig en blijvend gevoel van zijn eigen zwakheid. Maar hij had een nog levendiger gevoel dat de belofte van Christus 'Mijn schapen zullen nooit verloren gaan' (Joh. 10:28) onverbreekbaar was. Paulus wist als geen ander dat hij een arm, zwak bootje was dat dreef op een stormachtige oceaan. Hij zag als geen ander de rollende golven en de razende storm die hem omringden. Maar Hij zag van zichzelf af op Christus en was niet bang. Hij herinnerde zich het anker binnen het voorhangsel, dat zowel 'zeker' als 'vast' is. Hij herinnerde zich het woord, het werk en de voortdurende voorbede van Hem, Die hem liefhad en Zich voor hem had overgegeven. Dit was het en niets anders dat hem in staat stelde zo stoutmoedig te zeggen: 'Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid; en de Heere zal die mij geven'. Zo kon hij met zekerheid eindigen: 'De Heere zal mij bewaren; ik zal niet beschaamd worden.'

Ik zal niet langer stilstaan bij dit deel van het onderwerp. Ik denk dat u mij zult toegeven dat ik de gronden aangewezen heb voor de stelling die ik gegeven heb, namelijk dat zekerheid werkelijk bestaat.

II. Ik ga over tot mijn tweede punt dat ik genoemd heb. Ik heb gezegd *dat een gelovige die verzekerde hoop, die Paulus noemt, wellicht nooit bereikt en toch zalig wordt*. Ik geef dit heel vrijmoedig toe. Ik betwist dit geen ogenblik. Ik wens geen enkel verslagen hart te bedroeven, dat God niet bedroeft, of een beschroomd kind van God te ontmoedigen, of de indruk te geven dat een mens pas deel heeft aan Christus als hij zekerheid voelt.

Iemand kan zaligmakend geloof in Christus hebben en toch geen zekerheid van de hoop hebben, zoals de apostel Paulus die had. Geloven en een lichtstraaltje hoop hebben dat men aangenomen is, is één ding. Maar vrede en blijdschap in het geloven te hebben en overvloedig

te zijn in de hoop is nog wel heel iets anders. Al Gods kinderen hebben geloof, maar niet allen zijn verzekerd. Ik vind dat we dat nooit mogen vergeten.

Ik weet dat enkele voorname mannen er anders over dachten. Ik geloof dat veel uitnemende dienaren van het Evangelie, bij wie ik graag aan de voeten zou zitten, dit onderscheid niet erkennen. Maar ik wens geen mens meester te noemen. Ik vrees als zo veel andere mensen de gedachte om de breuken van het geweten op het lichtst te genezen. Maar ik zou denken dat elke andere opvatting dan die ik weergegeven heb een troosteloos Evangelie weergeeft. Zo'n Evangelie zal waarschijnlijk zielen lange tijd weghouden van de poort van het leven.

Ik aarzel niet te zeggen dat een mens door genade genoeg geloof kan hebben om naar Christus te vluchten, genoeg geloof kan hebben om Hem aan te grijpen, om werkelijk op Hem te vertrouwen, om een kind van God te zijn, om gered te zijn en toch tot zijn laatste dag nooit vrij te zijn van veel angst, twijfel en vrees.

'Een brief', zegt een oudvader, 'kan geschreven zijn en toch niet verzegeld. Zo kan er genade in het hart geschreven zijn, zonder dat de Geest die genade verzegelt en verzekert.' Een kind kan geboren zijn als erfgenaam van een groot fortuin en toch niet beseffen hoe rijk het is. Het kan als een kind leven, als een kind sterven en toch nooit weten hoe groot zijn bezittingen waren. Evenzo kan een mens een zuigeling in Christus zijn, als een klein kind denken, als een klein kind spreken en hoewel het gered is, nooit een levende hoop genieten of de echte voorrechten van zijn erfenis kennen.

Lezer, versta mij niet verkeerd, als u nu hoort dat ik met nadruk lang stilsta bij de zekerheid. Doe mij geen onrecht door te zeggen, dat ik gezegd heb, dat niemand zalig wordt behalve die met Paulus kan zeggen: 'Ik weet en ben verzekerd, dat voor mij een kroon is weggelegd.' Dat zeg ik niet. Daar is geen sprake van.

Je *moet* het geloof in de Heere Jezus Christus hebben om zalig te worden. Dat is buiten kijf. Ik ken geen andere weg om tot de Vader te komen. Ik zie niet in dat buiten Christus genade wordt megedeeld. Een mens moet zijn zonden en verlorenheid voelen, moet naar Jezus komen om schuldvergeving en zaligheid. Zijn hoop moet op Hem gevestigd zijn, op Hem alleen. Als hij het geloof maar heeft om dat te doen, hoe zwak dat geloof ook is, dan kan ik op grond van de Schrift verzekeren dat hij de hemel niet zal missen.

Laten wij nooit het vrije karakter van het heerlijke Evangelie beperken of de reikwijdte ervan verkleinen. Laten wij de poort niet enger en de weg niet smaller maken dan zij al zijn door onze hoogmoed en liefde tot de zonde. De Heere Jezus is heel medelijdend en barmhartig. Hij let niet op de hoeveelheid van het geloof, maar op de kwaliteit. Hij let niet op de maat van het geloof, maar op de echtheid. Hij zal een gekrookt riet niet verbreken en een rokende vlaswiek niet uitblussen. Hij zorgt ervoor dat er nooit gezegd kan worden dat er iemand aan de voet van het kruis verloren gegaan is. 'Wie tot Mij komt,' zegt Hij, 'zal ik geenszins uitwerpen' (Joh. 6:37).¹

---

¹ 'Een zwak geloof faalt mogelijk in het toepassen en toe-eigenen van de weldaden van Christus voor zichzelf. Dit leert ons de ervaring. Immers dient menigeen met een nederig en verslagen hart God in geest en waarheid en kan hij toch niet zonder grote twijfels en aarzelingen zeggen: 'Ik weet en ben ten volle verzekerd dat mijn zonden vergeven zijn.' Zullen wij nu zeggen dat die mensen geen geloof hebben? Dat zij verre. Dit zwakke geloof zal even zeker Gods genadige beloften van de vergeving van de zonden bevatten als een sterk geloof, hoewel niet zo krachtig. Evenals een man met een verlamde hand die hand kan uitstrekken om uit de hand van een koning een gave te ontvangen, net als iemand met een gezonde hand, maar misschien niet zo vast en aanhoudend.' *Uitleg over het geloof, door William Perkins, predikant aan de Universiteit van Cambridge, 1612.*

Lezer, al is het geloof van een mens niet groter dan een mosterdzaadje, als het hem maar tot Christus brengt en hem in staat stelt de zoom van Zijn kled aan te raken, dan zal hij zalig worden. Dan zal hij zo zeker zalig worden als het oudste kind van God in het paradijs, zo volkomen en eeuwig zalig als Petrus, Johannes of Paulus. Er zijn trappen in onze heiligmaking. Maar die zijn er niet in onze rechtvaardiging. Wat geschreven is, is geschreven en zal nooit feilen. 'Die in Hem gelooft,' (en dus niet: die een sterk en krachtig geloof heeft), 'zal niet beschaamd worden' (Rom. 10:11).

Maar ik zou steeds willen dat u opmerkte dat een arme ziel misschien niet de volle zekerheid van zijn schuldvergeving en aanvaarding door God heeft. Hij kan bestookt worden door vrees op vrees en twijfel op twijfel. Misschien heeft hij tot het eind van zijn leven veel vragen en veel angsten, veel strijd en veel wantrouwen, en zijn er veel wolken en donkerheid, stormen en orkanen.

Ik kan u nogmaals verzekeren, dat het allereenvoudigste geloof in Christus een mens zalig maakt, hoewel hij nooit tot de verzekering komt. Maar ik zal niet de garantie geven dat het hem naar de hemel brengt met sterke en overvloedige troost. Ik wil u verzekeren dat hij veilig in de haven zal aankomen, maar ik zal niet garanderen dat hij in die haven aankomt met volle zeilen, vol vertrouwen en vreugde. Het zal mij niet verbazen als hij zijn begeerde haven bereikt door het weer gehavend en door de storm geslingerd, terwijl hij nauwelijks weet heeft van zijn veiligheid, totdat hij zijn ogen in de heerlijkheid openslaat. Lezer, ik geloof dat het van groot belang is deze onderscheiding tussen geloof en verzekering in het oog te houden. Dit verklaart dingen die voor een onderzoeker moeilijk te begrijpen zijn.

Laten wij bedenken, dat het geloof de wortel is en de verzekering de bloem. Ongetwijfeld kan men geen bloem zonder de wortel hebben, maar het is niet minder zeker dat men de wortel kan hebben en niet de bloem.

Het geloof is die arme, bevende vrouw die onder de schare van achteren kwam en de zoom van Zijn kled aanraakte (Mar. 5:27). Verzekering is zoals Stefanus die had, die rustig tussen zijn moordenaars stond en zei: 'Ziet, ik zie de hemelen geopend, en den Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods' (Hand. 7:56).

Het geloof is zoals de boetvaardige moordenaar die had, die riep: 'Heere, gedenk mijner' (Luk. 23:42). Verzekering is zoals Job die had, die in het stof zat, onder de zweren, en zei: 'Ik weet, mijn Verlosser leeft' (Job 19:25). 'Zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?' (Job 13:15)

Het geloof is als de angstroep van Petrus, die begon te zinken en riep: 'Heere, help mij' (Matth. 14:30). De verzekering is als de verklaring van dezelfde Petrus voor de Raad: 'Deze is de Steen, Die van u, de bouwlieden, veracht is, Welke tot een hoofd des hoeks geworden is. En de zaligheid is in geen Ander; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden' (Hand. 4:11 en 12).

Het geloof is de bezorgde, bevende stem: 'Heere, ik geloof; kom mijn ongeloof te hulp' (Mar. 9:24). Verzekering is de uitdaging die men in vertrouwen uitspreekt: 'Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt. Wie is het die verdoemt?' (Rom. 8:33 en 34).

Het geloof is als Saulus, die bidt in het huis van Judas in Damascus, bedroefd, blind en alleen (Hand. 9:11). Verzekering is als Paulus, de oude gevangene, die rustig in het graf kijkt en zegt: 'Ik weet in Wie ik geloofd heb. Voorts is mij weggelegd een kroon' (2 Tim. 1:12; 4:8).

Geloof is *leven*. Wat is die zegen groot! Wie kan zeggen hoe groot de afstand is tussen leven en dood? Toch kan het leven tot het einde toe zwak, ziekelijk, ongezond, pijnlijk, vol beproeving, zorgelijk, vermoeid, vol lasten, vreugdeloos en zonder blijdschap zijn. Verzekering is *meer dan het leven*. Zij brengt gezondheid, sterkte, kracht, vitaliteit, activiteit, energie, durf en schoonheid met zich mee.

Lezer, het verschil tussen geloof en verzekering is geen kwestie van gered of niet gered zijn, maar van voorrecht of geen voorrecht. Het is geen kwestie van vrede of geen vrede, maar van grote vrede of weinig vrede. Het gaat niet om een vergelijking tussen de zwervers in deze wereld en de school van Christus. Het gaat alleen om de school. Het gaat om een vergelijking tussen de laagste en de hoogste klas.

Wie geloof heeft, is goed af. Ik zou gelukkig zijn, als ik zou weten dat alle lezers van deze preek dit geloof hadden. Zalig, driemaal zalig zijn zij die geloven. Zij zijn veilig. Zij zijn gewassen. Zij zijn gerechtvaardigd. Zij zijn buiten het bereik van de macht van de hel. Satan met al zijn boosheid zal hen nooit uit de hand van Christus rukken. Maar wie verzekering heeft, is veel beter af. Hij ziet meer, voelt meer, weet meer, geniet meer. Hij heeft meer dagen zoals die waarvan gesproken wordt in Deuteronomium, 'de dagen des hemels op de aarde' (Deut. 11:21).²

III. Ten derde zal ik enkele redenen geven *waarom een verzekerde hoop bijzonder gewenst is*. Ik vraag uw aandacht speciaal voor dit punt. Ik wens van harte dat er meer naar verzekering gestaan wordt. Te veel mensen die geloven beginnen met twijfel en blijven twijfelen, leven in twijfel en sterven in twijfel en gaan in een soort van mist naar de hemel.

Het zou onterecht zijn als ik minachtend zou spreken over wat 'hoop' en wat 'vertrouwen'. Maar ik vrees dat velen onder ons zich daarmee tevreden stellen en niet verder komen. Ik hoor liever minder spreken over 'misschien' in het huisgezin van de Heere, en meer zeggen: 'Ik weet en ben verzekerd.' Laten alle gelovigen toch ijveren naar de beste gaven en zich niet met minder tevreden stellen! Velen missen de springvloed van zaligheid die het Evangelie bedoelt te geven. Velen blijven in een lage en hongerige stand, terwijl de Heere zegt: 'Eet, drink en word dronken, o liefste. Bid en ontvang, opdat uw blijdschap vol worde' (Hoogl. 5:1; Joh. 16:24).

Laten we ten eerste bedenken dat verzekering wenselijk is, *vanwege de tegenwoordige troost en vrede die zij geeft*. Twijfel en vrees hebben macht om veel van de vreugde van een ware gelovige in Christus te bederven. Onzekerheid is al erg genoeg in elke situatie met betrekking tot onze gezondheid, ons bezit, onze gezinnen, onze genegenheden en onze aardse roeping. Maar zij is het ergste in de aangelegenheden van onze ziel. Zolang een gelovige niet verder komt dan 'ik hoop' en 'ik vertrouw', voelt hij een bepaalde onzekerheid over zijn geestelijke

---

² 'Gebrek aan verzekering is geen ongeloof. Mismoedige geesten kunnen ook gelovigen zijn. Er wordt helder onderscheid gemaakt tussen geloof in Christus en de troost van dat geloof, tussen het zaligmakende geloof hebben en te weten dat wij het eeuwige leven hebben. Er is verschil tussen het recht dat een kind heeft op een landgoed en het zeker weten dat het dat recht heeft. Het kenmerk van het geloof kan in het hart geschreven zijn, zoals letters in een zegel. Maar er kan zoveel stof op liggen dat het niet te onderscheiden is. Het stof hindert ons in het lezen van de letters, maar wist ze niet uit.' *Leerredenen van Stephen Charnock, van het Emmanuelcollege te Cambridge, 1680.*

staat. De woorden zelf geven dat al aan. Hij zegt 'ik hoop', omdat hij niet durft te zeggen 'ik weet.'

Verzekering maakt een kind van God zelfs vrij van deze pijnlijke soort slavernij en draagt daardoor veel bij aan zijn troost. Zij stelt hem in staat te voelen dat de grote levensvraag opgelost, de grote schuld betaald, de grote ziekte genezen en het grote werk voltooid is. Alle andere problemen, ziekten, schulden en werken zijn dan betrekkelijk klein. Zo maakt verzekering hem lijdzaam in verdrukkingen, kalm bij verlies, rustig in verdriet, onbevreesd voor slechte berichten, tevreden in elke toestand, want zij maakt het hart standvastig. Zij verzoet de bittere bekers, zij verlicht de last van zijn kruisen, zij effent de ruwe wegen waar hij op wandelt en zij verlicht het dal van de schaduw des doods. Zij doet hem altijd voelen dat hij vaste grond onder zijn voeten heeft en zekerheid in zijn handen, een betrouwbare vriend onderweg en een zeker thuis aan het einde.

Verzekering zal een mens helpen armoede en verlies te dragen. Zij leert hem zeggen: 'Ik weet dat ik een beter en blijvend goed in de hemel heb. Zilver en goud heb ik niet, maar wel genade en heerlijkheid. Die kunnen zich geen vleugels maken en wegvliegen. Al zal de vijgenboom niet bloeien, dan zal ik toch van vreugde in de Heere opspringen' (Hab. 3:17,18).

Verzekering zal een kind van God ondersteunen in de zwaarste verliezen en hem helpen te ervaren: 'Het is wel.' Een verzekerde ziel zal zeggen: 'Al worden geliefden van mij weggenomen, toch is Jezus Dezelfde en eeuwig levend. Hoewel mijn huis niet is wat vlees en bloed zouden wensen, toch heb ik een eeuwig verbond, in alles wel geordineerd en vast' (2 Kon. 4:26; Hebr. 13:8; 2 Sam. 23:5).

Verzekering zal iemand in staat stellen God te loven en dankbaar te zijn, zelfs in de gevangenis, zoals Paulus en Silas in Filippi. Zij kan een gelovige psalmen geven, zelfs in de donkerste nacht, en vreugde, als alle dingen hem schijnen tegen te zitten (Job 2:10; Ps. 42:8). Verzekering zal iemand in staat stellen te slapen bij het vooruitzicht de volgende dag te sterven, zoals Petrus in de kerker van Herodes. Zij zal hem leren zeggen: 'Ik zal in vrede te zamen nederliggen en slapen; want Gij, o HEERE! alleen zult mij doen zeker wonen' (Ps. 4:9). Verzekering kan iemand met blijdschap schande om Christus' wil doen dragen, zoals de apostel dat deed. Zij zal hem eraan herinneren dat hij zich mag 'verblijden en verheugen' (Matth. 5:12), en dat er in de hemel een uitnemend gewicht der heerlijkheid is, dat alles zal vergoeden (2 Kor. 4:17).

Verzekering zal een gelovige in staat stellen zonder vrees een gewelddadige en pijnlijke dood te ondergaan, zoals Stefanus in het begin van de Kerk van Christus en zoals Cranmer, Ridley, Latimer en Taylor in Engeland. Zij zal de volgende teksten in zijn hart geven: 'Vreest u niet voor degenen, die het lichaam doden, en daarna niet meer kunnen doen' (Luk. 12:4). 'Heere Jezus, ontvang mijn geest' (Hand. 7:59).

Verzekering ondersteunt een mens in pijn en ziekte. Zij maakt zijn bed op en strijkt het kussen op zijn sterfbed glad. Zij zal hem in staat stellen te zeggen: 'Want wij weten, dat, zo ons aardse huis dezes tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben' (2 Kor. 5:1). 'Ik wens ontbonden te worden en met Christus te zijn' (Fil. 1:23). 'Bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten, en mijn Deel in eeuwigheid' (Ps. 73:26).³

---

³ 'Een mens kan in Gods gunst delen, in de staat van genade zijn, voor God gerechtvaardigd zijn en toch de gevoelige zekerheid van zijn heil en van de gunst van God in Christus missen. Een mens kan zaligmakende genade hebben en het zelf niet bemerken. Een mens kan het ware, rechtvaardigende geloof hebben, maar het profijt en de werking ervan missen om

Lezer, de troost die verzekering kan geven in het stervensuur is heel belangrijk. Geloof mij, u zult nooit denken dat verzekering zo dierbaar is, dan wanneer het uw beurt is om te sterven. In dat ingrijpende uur zijn er weinig gelovigen die de waarde en het voorrecht van een ‘verzekerde hoop’ niet beseffen, hoe zij er in hun leven ook over gedacht kunnen hebben. Met een algemene ‘hoop’ en ‘vertrouwen’ kan men goed leven als de zon schijnt en het lichaam sterk is, maar als u gaat sterven zult u willen dat u kunt zeggen: ‘Ik weet’ en ‘ik gevoel.’

Geloof mij, de doodsjordaan is een koude stroom en wij moeten die alleen oversteken. Geen aardse vriend kan ons helpen. De laatste vijand, de dood, is een sterke vijand. Als onze zielen afreizen, is de sterke wijn van de verzekering de enige hartversterking.

Er staat een prachtige uitdrukking in het gebedenboek voor ziekenbezoek: ‘De almachtige Heere, Die een sterke toren is voor allen die op Hem vertrouwen, moge nu en altijd uw verdediging zijn, en doe u *weten* en *voelen* dat er geen andere naam onder de hemel is, waardoor u gezondheid en zaligheid kunt ontvangen, dan alleen de Naam van onze Heere Jezus Christus.’ De samenstellers van dat boek hebben daar blijk gegeven van grote wijsheid. Zij hebben gezien, dat als de ogen verduisterd worden en het hart zwakker wordt en de geest op het punt staat af te reizen, er kennis en gevoel moet zijn van wat Christus voor ons gedaan heeft. Anders kan er geen volkomen vrede zijn.⁴

Laten we in de tweede plaats ook bedenken, dat verzekering wenselijk is, *omdat zij een christen werkzaam maakt*. In het algemeen doet er niemand zoveel voor Christus op aarde als zij die het volste vertrouwen hebben op een ruime ingang in de hemel. Dat klinkt vreemd, veronderstel ik, maar het is waar. Een gelovige die een verzekerde hoop mist, zal veel van zijn tijd besteden aan het onderzoek van zijn hart, hoe het er geestelijk met hem voor staat. Als een zenuwachtig, zwaarmoedig mens zal hij vol zijn van zijn eigen kwalen, zijn eigen twijfels en vragen, zijn eigen strijd en verdorvenheden. Kortom, u merkt vaak dat hij zo bezet is met deze inwendige strijd, dat hij weinig ruimte heeft voor andere dingen en weinig tijd om voor God te werken.

Maar een gelovige die, zoals Paulus, een verzekerde hoop heeft, is vrij van deze kwellingen die van de hoofdzak afdalen. Hij kwelt zijn ziel niet met twijfels over zijn eigen schuldvergeving en aanvaarding door God. Hij kijkt naar het eeuwige, met bloed bezegelde verbond, het volbrachte werk en naar het nooit gebroken woord van zijn Heere en Heiland.

---

hem de troostrijke verzekering van zijn verzoening met God te geven. Ja, ik wil meer zeggen: een mens kan in de staat van genade zijn, het ware rechtvaardigende geloof hebben en toch zo ver afstaan van de gevoelige verzekering voor zichzelf, dat hij voor zijn gevoel verzekerd schijnt te zijn van het tegendeel. Dit was zeker het geval met Job, toen hij tot God riep: ‘Waarom verbergt Gij Uw aangezicht, en houdt mij voor Uw vijand?’ (Job 13:24)

Het zwakste geloof rechtvaardigt. Als u Christus kunt aannemen en op Hem kunt rusten, zelfs met het zwakste geloof, dan zal het resultaat hebben. Wacht u zich ervoor te denken dat de rechtvaardiging afhangt van de kracht van het geloof. Nee, nee, uw geloof neemt Christus en Zijn volkomen gerechtigheid aan en rust daarop. Wie de zwakste hand heeft, kan een aalmoes aannemen en een probate pleister op de wond leggen, net zo goed als iemand met de sterkste hand en er evenveel voordeel van ontvangen.’ *Lezingen over de 51ste Psalm, gepreekt in Ashby-de-la-Zouch, door Arthur Hildersam, Dienaar van Jezus Christus, 1642.*

⁴ ‘Er zijn sommige echte gelovigen, die toch zwak in het geloof zijn. Zij nemen Christus en de vrije genade wel aan, maar met een bevende hand. Zij hebben, zoals de godgeleerden zeggen, een aanklevend geloof. Zij hangen Christus aan als de hunne, maar zij missen het verzekerd geloof. Zij kunnen niet zien dat zij de Zijnen zijn. Zij zijn wel gelovigen, maar zwakgelovigen. Zij hopen dat Christus hen niet zal uitwerpen, maar hebben geen zekerheid dat Hij hen zal aannemen.’ *Zoete teugen of troost voor zwakgelovigen, door John Durant, predikant in de Kathedraal van Canterbury, 1649.*

Daarom acht hij zijn zaligheid vast. Zo kan hij zijn onverdeelde aandacht schenken aan het werk van de Heere en op de lange duur meer doen.⁵

Neem als voorbeeld hiervan twee Engelse emigranten. Stel u voor dat ze naast elkaar worden geplaatst in Nieuw-Zeeland of Australië. Geef elk een stuk land om te ontginnen en te bebouwen. Laat die stukken land gelijk zijn in grootte en kwaliteit. Leg het eigendomsrecht vast met alle nodige wettelijke middelen. Draag ze als onbelast eigendom aan hen over. Laat die overdracht publiekelijk geregistreerd worden en garandeer hun eigendomsrecht met iedere vorm van acte en eigendomsbewijs die de vindingrijkheid van een mens maar kan bedenken.

Stel nu dat de een aan het werk gaat om zijn land te bewerken en er elke dag zonder onderbreking aan te werken. De ander laat intussen voortdurend zijn werk liggen en gaat steeds naar het openbare registratiekantoor om te vragen of het land echt van hem is, of er geen fout gemaakt is, of er toch geen foutje in de rechtsgeldige documenten zit, die hem het land toegewezen hebben. De een zal nooit twifelen aan zijn eigendomsrecht en ijverig doorwerken. De ander zal zich bijna nooit zeker voelen van zijn eigendomsrecht en de helft van de tijd naar Sydney, Melbourne of Auckland gaan met onnodige vragen.

Wie van beiden zal in een jaar de meeste vorderingen gemaakt hebben? Wie zal het meeste aan zijn land gedaan hebben, de meeste grond bewerkt hebben, de beste oogsten kunnen tonen, kortom het voorspoedigst geweest zijn? Lezer, dat weet u net zo goed als ik. Ik hoef geen antwoord te geven. Er is slechts één antwoord mogelijk. Onverdeelde aandacht zal altijd tot het grootste succes leiden.

Zo ligt het ook met betrekking tot ons eigendomsrecht op ‘woningen in de hemel’. Niemand zal zoveel voor de Heere doen Die hem gekocht heeft als de gelovige die een helder zicht heeft op zijn eigendomsrecht en niet afgeleid wordt door ongelovige aarzelingen. De blijdschap des Heeren zal de sterkte van die man zijn. ‘Geef mij weder’, zegt David, ‘de vreugde Uws heils, dan zal ik den overtreders Uw wegen leren’ (Ps. 51:12). Nooit waren er zulke hardwerkende christenen als de apostelen. Ze leken wel te leven om te werken. Christus’ werk was werkelijk hun spijs en drank. Ze achtten hun leven niet dierbaar voor zichzelf. Ze gaven zich geheel tot ze opgebrand waren. Ze legden gemak, gezondheid en werelds genoeg en neer aan de voet van het kruis. De grote oorzaak hiervan was volgens mij hun verzekerde hoop. Zij konden zeggen: ‘Wij weten dat wij uit God zijn en dat de gehele wereld ligt in het boze’ (1 Joh. 5:19).

Laten wij in de derde plaats verder bedenken dat zekerheid wenselijk is, *omdat zij een christen een vastbesloten christen maakt*. Onzekerheid en twijfel over onze eigen staat voor God is een ernstige zaak en de moeder van veel kwaad. Vaak veroorzaken zij een wankelend en ongestadig volgen van de Heere. Zekerheid helpt in het losmaken van menige knoop en maakt het pad van de plicht van een christen helder en duidelijk.

---

⁵ ‘Velen van Gods geliefde kinderen kunnen lang onzeker zijn met betrekking tot hun huidige en eeuwige toestand en weten niet welke gevolgtrekking zij moeten maken, of zij verdoemd zullen worden of gered. Er zijn standen in de gelovigen in Gods Kerk – vaders, jongelingen, kinderen en zuigelingen. In de meeste gezinnen zijn meer zuigelingen en kinderen dan volwassenen. Zo zijn er in de kerk van God meer zwakke, twijfelende christenen dan sterken, die tot de volle verzekering gekomen zijn. Een baby kan geboren zijn, maar niet weten dat hij geboren is. Zo kan een mens wedergeboren zijn en er toch geen zekerheid van hebben.

Wij maken verschil tussen zaligmakend geloof op zich en een volle overtuiging daarvan in het hart. Sommigen die zalig zullen worden, weten dat misschien niet met zekerheid. De belofte is immers voor de genade van het geloof en niet voor het bewijs ervan, voor het ware geloof, niet voor het sterke geloof. Zij kunnen zeker zijn van de hemel en toch voor hun waarneming niet verzekerd zijn van de hemel.’ *Preken van Ds. Doolittle van Pemroke hall te Cambridge, eens rector van St. Alphage te Londen, in de Morgenoefeningen, Cripplegate, 1661.*

Velen die hoop voelen dat zij kinderen van God zijn en ware genade bezitten, hoe zwak dan ook, zijn steeds verward door twijfels met betrekking tot de praktijk van het leven. ‘Moeten we dit of dat doen? Zullen wij deze familiegewoonte opgeven? Behoren wij met die mensen om te gaan? Waar trekken wij de grens bij het bezoeken van anderen? Hoe moeten wij ons kleden en ons ontspannen? Mogen wij onder geen enkele omstandigheid dansen, nooit een kaart aanraken, nooit feestjes bijwonen?’ Dit soort vragen schijnen steeds moeilijk voor hen te zijn. Vaak, heel vaak is de eenvoudige oorzaak van hun verwarring dat zij geen zekerheid hebben of zij kinderen van God zijn. Zij hebben nog niet uitgemaakt aan welke kant van de poort zij staan. Zij weten niet of zij binnen of buiten de ark zijn.

Dat een kind van God met een zekere beslistheid dient te handelen, voelen zij goed aan, maar de grote vraag is: ‘Zijn zij zelf kinderen van God?’ Als ze dat maar voelden, dan zouden zij wel vastbesloten voortgaan. Maar omdat zij geen zekerheid gevoelen, aarzelt hun geweten voortdurend en loopt het vast. De duivel fluistert: ‘Misschien bent u toch slechts een huichelaar. Waar haalt u het recht vandaan om een vaste koers te volgen? Wacht maar tot u werkelijk christen bent.’ Deze influisteringen geven vaak de doorslag en leiden tot een ellendig compromis of tot wereldgelijkvormigheid.

Lezer, ik geloof dat u hier één van de belangrijkste redenen hebt waarom zoveel mensen vandaag de dag zo inconsequent, schipperend, ontevreden en halfslachtig handelen in de wereld. Hun geloof laat het afweten. Zij gevoelen geen zekerheid dat zij van Christus zijn en voelen een aarzeling om te breken met de wereld. Zij zien ertegen op om al de gewoonten van de oude mens te verlaten, omdat zij niet het volle vertrouwen hebben dat zij de nieuwe mens aangedaan hebben. Ongetwijfeld is een gebrek aan verzekering de verborgen oorzaak van hun hinken op twee gedachten. Als mensen beslist kunnen zeggen: ‘De Heere is God’, wordt het heel duidelijk welke koers zij varen (1 Kon. 18:39).

Laten wij tenslotte in de vierde plaats bedenken dat zekerheid wenselijk is, *omdat zij doorgaans de heiligste christenen maakt*. Dit klinkt ook wonderlijk en vreemd, maar het is toch waar. Het is een van de paradoxen van het Evangelie en op het eerste gezicht strijdig met de rede en het gezonde verstand. Toch is het zo. Kardinaal Bellarminus was zelden verder van de waarheid vandaan dan toen hij zei: ‘Verzekering maakt doorgaans zorgeloos en lui.’ Degene van wie de zonden om niet door Christus vergeven zijn, zal altijd veel tot eer van Christus doen. Hij die de volste zekerheid van zijn vergeving heeft, zal gewoonlijk het dichtst bij God leven. Het is een getrouw woord dat we lezen in 1 Johannes 3:3: ‘Hij die deze hoop op Hem heeft, reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is.’ Een hoop die niet reinigt is spotternij, zelfbedrog en een strik.

Het ligt voor de hand dat niemand zo nauwkeurig over zijn hart en leven waakt dan zij die de troost kennen van het leven in nauwe gemeenschap met God. Zij zien dat zij bevoorrecht zijn en zullen bang zijn om dat voorrecht kwijt te raken. Zij vrezen hun hoge stand kwijt te raken en hun eigen troost te bederven door duisternis te brengen tussen zichzelf en Christus. Wie op reis gaat met weinig geld op zak, denkt nauwelijks aan gevaar en geeft er niet om hoe laat hij reist. Degene echter die goud en juwelen bij zich heeft, zal een voorzichtig reiziger zijn. Hij let goed op de wegen, zijn huis en de mensen met wie hij omgaat en wil geen risico lopen. De vaste sterren zijn zij die het meest voorzichtig zijn. De mens die het licht van Gods verzoend aangezicht het meest geniet, zal heel erg bang zijn om deze zalige troost kwijt te raken en vuurbang zijn om de Heilige Geest te bedroeven.

Lezer, ik raad u aan deze punten ernstig te overwegen. Zou u graag de eeuwige armen om u heen voelen en de stem van Jezus horen die elke dag tot uw ziel komt en zegt: 'Ik ben uw heil'? Zou u een nuttige arbeider in de wijngaard willen zijn in uw leven en geslacht? Zou u willen dat alle mensen u kennen als een vrijmoedig, vastberaden, vastbesloten, doelgericht volgeling van Christus die geen water bij de wijn doet? Zou u voortreffelijk geestelijk en heilig willen zijn? Ik twijfel er niet aan of sommige lezers zullen zeggen: 'Dit is juist wat ons hart wenst. Daar verlangen wij naar. Wij snakken ernaar, maar het lijkt zo ver weg.' Is het u nooit opgevallen dat veronachtzaming van zekerheid mogelijk het belangrijkste geheim is van al uw mislukkingen, dat het feit dat u tevreden bent met een klein geloof de oorzaak kan zijn dat u weinig vrede ervaart? Kunt u het vreemd vinden dat uw zegeningen zwak zijn en wegwijnen, als u het geloof, de wortel en moeder hiervan, zwak laat blijven?

Neem vandaag nog mijn raad aan. Zoek vermeerdering van uw geloof. Zoek een verzekerde hoop op uw zaligheid zoals de apostel Paulus die had. Sta naar een eenvoudig, kinderlijk vertrouwen op de beloften van God. Sta ernaar om met Paulus te kunnen zeggen: 'Ik weet in Wie ik geloofd heb; Ik ben ervan overtuigd dat Hij de mijne is en ik de Zijne.'

Waarschijnlijk hebt u al andere manieren en methoden geprobeerd en is het helemaal mislukt. Verander uw plan. Volg een ander spoor. Leg uw twijfels terzijde. Leun met meer volkomenheid op de arm van de Heere. Begin met onvoorwaardelijk te vertrouwen. Laat uw ongelovige traagheid varen en grijp de Heere aan op Zijn Woord. Kom en wentel uzelf, uw ziel en uw zonden op uw genadige Heiland. Begin met eenvoudig te geloven en alle andere dingen zullen u toegeworpen worden.

IV. Ik kom nu tot mijn vierde en laatste punt. Ik heb beloofd u enige mogelijke oorzaken aan te wijzen *waarom een verzekerde hoop zelden bereikt wordt*. Ik zal het heel kort doen.

Dit is een heel serieuze vraag die gesteld dient te worden bij ieder diepgaand onderzoek van uw hart. Het is zeker dat weinigen van het volk van Christus deze zalige hoogte van verzekering lijken te bereiken. Velen geloven wel in zekere zin, maar weinigen zijn overtuigd. Relatief veel mensen hebben het zaligmakende geloof, maar weinigen hebben het heerlijke vertrouwen dat schittert in de taal van Paulus. Dat dit het geval is, moeten wij allemaal toegeven, denk ik.

Waarom is dit zo? Waarom is datgene waartoe twee apostelen bij ons sterk aangedrongen hebben om dat te zoeken, iets waaraan maar weinig gelovigen bevindelijke kennis hebben? Waarom komt een verzekerde hoop zo zelden voor?

Ik wens in alle bescheidenheid een paar gedachten hierover door te geven. Ik weet dat velen nooit tot zekerheid gekomen zijn, aan wier voeten ik graag zou zitten, zowel op de aarde als in de hemel. Het kan zijn dat de Heere iets in het karakter van sommigen van Zijn kinderen ziet, waarom verzekering niet goed voor hen is. Het kan zijn dat zij aan een kort touwtje gehouden moeten worden om hen geestelijk gezond te houden. God alleen weet het. Al stem ik met dit alles in, toch vrees ik dat er veel gelovigen zijn zonder een verzekerde hoop, wat al te vaak toe te schrijven is aan de volgende oorzaken:

In de eerste plaats is een van de meest voorkomende oorzaken, naar ik vermoed, *een gebrekkig zicht op de leer van de rechtvaardiging*. Ik ben geneigd te denken dat rechtvaardiging en heiliging ongemerkt met elkaar verward worden door veel gelovigen. Zij

nemen de waarheid van het Evangelie aan, dat er iets in ons moet gebeuren, zowel als voor ons, willen wij ware lidmaten van Christus zijn. Hierin hebben zij gelijk. Maar dan schijnen zij zonder het te merken zich het idee eigen te maken dat hun rechtvaardiging tot op zekere hoogte beïnvloed wordt door iets in hen. Zij zien niet helder dat het werk van Christus en niet hun eigen werk, geheel of gedeeltelijk, direct of indirect, de enige grond van onze aanvaarding door God is. Ze zien ook niet dat de rechtvaardiging geheel buiten ons is, waarvoor van onze kant niets nodig is dan het eenvoudige geloof en dat de zwakste gelovige even volledig en volkomen gerechtvaardigd is als de sterkste.

Velen schijnen te vergeten dat wij als zondaars, enkel zondaars, gered en gerechtvaardigd worden en dat we nooit méér kunnen bereiken, al worden we zo oud als Methusalem. We zullen zeker verlorene zondaars, gerechtvaardigde zondaars en vernieuwde zondaars moeten zijn, maar zondaars, zondaars, ja, zondaars blijven we tot onze laatste snik. Velen schijnen niet te begrijpen dat er een groot onderscheid is tussen onze rechtvaardiging en onze heiliging. Onze rechtvaardiging is een volkomen voltooid werk en laat geen verschil in trappen toe. Onze heiligmaking is onvolkomen en onvolledig en dat blijft ze tot het laatste uur van ons leven. Zij schijnen te verwachten dat een gelovige in een bepaalde periode van zijn leven tot op zekere hoogte vrij van verdorvenheid is en een soort inwendige volkomenheid bereikt. Daar men deze engelentoestand in eigen hart niet aantreft, trekt men meteen de conclusie dat er iets vreselijk mis moet zijn met hun staat. Daarom treurt men heel zijn leven, onder de druk van vrees dat men geen deel aan Christus heeft en weigert men getroost te worden.

Lezer, overweeg dit punt goed. Als een gelovige ziel verzekering wenst en deze niet heeft, laat hij zich dan allereerst afvragen of hij er heel zeker van is dat hij gezond in het geloof is, of zijn lendenen geheel 'met de waarheid omgord zijn' en dat hij een helder zicht heeft op de rechtvaardiging. Hij moet weten wat geloven is, voor hij verwachten kan dat hij verzekerd is.

Geloof mij: de oude ketterij van de Galaten is de vruchtbaarste bron van dwaling, zowel in de leer als in de praktijk. Zoek een helderder zicht op Christus en op wat Christus voor u gedaan heeft. Zalig is de mens die werkelijk de rechtvaardiging door het geloof zonder de werken van de wet verstaat.

In de tweede plaats is een andere veel voorkomende oorzaak van de afwezigheid van verzekering *luiheid wat betreft de opwas in de genade*. Ik vermoed dat veel ware gelovigen gevaarlijke en onschriftuurlijke opvattingen hebben op dit punt. Natuurlijk bedoel ik niet dat ze dat opzettelijk doen, maar zij houden er wel aan vast. Het lijkt mij dat velen denken, dat wanneer zij eenmaal bekeerd zijn, zij nergens meer aandacht aan hoeven te schenken en dat de staat van verlossing een soort gemakkelijke stoel is, waarin zij stil kunnen zitten, achterover kunnen liggen en gelukkig kunnen zijn. Zij schijnen zich voor te stellen dat hun genade is gegeven om te genieten. Zij vergeten dat genade gegeven is om als een talent te gebruiken, ermee te werken en het ten nutte te maken. Zulke mensen verliezen de vele directe aansporingen uit het oog om 'op te wassen', te groeien, steeds meer overvloedig te zijn, in geloof toe te nemen en dergelijke. Ik verbaas mij er niet over dat zij de verzekering missen in deze toestand van weinig doen en stilzitten.

Ik geloof dat het steeds ons doel en onze wens dient te zijn om vorderingen te maken en dat ons motto aan het begin van elk jaar moet zijn: 'Steeds meer' (1 Thess. 4:1). Meer kennis, meer geloof, meer gehoorzaamheid, meer liefde. Als wij dertigvoudige vrucht voortgebracht hebben, dienen wij ernaar te staan om zestigvoudige vrucht voort te brengen, en als wij zestigvoudige voortgebracht hebben, dienen wij ernaar te streven om honderdvoudige voort te

brengen. De wil van God is onze heiligmaking. Die wil dient ook onze wil te zijn (Matth. 13:23; 1 Thess. 4:3).

Van een ding kunnen wij in ieder geval zeker zijn: er is een onafscheidelijk verband tussen vlijt en verzekering. 'Benaarstig u,' zegt Petrus, 'om uw roeping en verkiezing vast te maken' (2 Petr. 1:10). 'Maar wij begeren,' zegt Paulus, 'dat een iegelijk van u dezelfde naarstigheid bewijze, tot de volle verzekering der hoop, tot het einde toe' (Hebr. 6:11). 'De ziel van de vlijtige,' zegt Salomo, 'zal vet gemaakt worden' (Spr. 13:4). Er is veel waarheid in het oude gezegde van de puriteinen: 'Het met Christus verenigend geloof is uit het gehoor, maar het verzekerde geloof komt niet zonder doen.'

Lezer, let op mijn woorden. Bent u iemand die verzekering wenst, maar die haar niet heeft? U krijgt haar nooit zonder ijver, hoezeer u haar ook wenst. In geestelijke zaken wint men niets zonder moeite, net zo min als in tijdelijke. 'De ziel des luiaards is begerig, doch er is niets' (Spr. 13:4).

In de derde plaats is een veel voorkomende oorzaak van gebrek aan verzekering *een inconsequente levenswandel*. Met smart en verdriet voel ik mij gedrongen om te zeggen dat ik vrees dat vandaag de dag niets de mensen méér verhindert om een verzekerde hoop te bereiken dan dit. De stroom van belijdende christenen is veel breder dan vroeger en ik ben bang dat wij moeten toegeven dat zij tevens veel minder diep is.

Inconsequentie in de levenswandel is bijzonder verwoestend voor de gemoedsrust. Deze beide dingen zijn onverenigbaar. Zij kunnen en zullen niet samengaan. Als u uw boezemzonden wilt behouden en niet kunt besluiten om ze op te geven, als u terugdeinst voor het afhakken van de rechterhand en het uitrukken van het rechteroog als daar aanleiding toe is, dan mag u van mij aannemen dat u geen verzekering heeft.

Een ongestadige wandel, tegenzin om een moedige en besliste koers in te slaan, een neiging tot wereldgelijkvormigheid, een aarzelend getuigenis voor Christus en een kwijnende religie veroorzaken ziekte in de tuin van uw ziel.

Er is geen grond om te veronderstellen dat u zich verzekerd en overtuigd voelt van uw eigen schuldvergeving en aanvaarding door God, tenzij u al Gods geboden betreffende alle dingen voor recht houdt en elke zonde haat, hetzij die groot of klein is (Ps. 119:128). Eén Achan die toegelaten wordt in het leger van uw hart, zal uw handen slap maken en u weinig troost geven. U moet dagelijks in de Geest zaaien, als u het getuigenis van de Geest wilt oogsten. U zult niet ontdekken en ervaren dat al de wegen van God aangename wegen zijn, tenzij u in al uw wegen werkt om God te behagen.

Ik prijs God dat onze zaligheid geenszins van onze eigen werken afhangt. Uit genade worden we zalig, niet uit de werken van gerechtigheid, maar door het geloof, zonder de werken van de wet. Maar ik zou nooit willen dat een gelovige ook maar een ogenblik vergeet, dat ons gevoel van zaligheid grotendeels afhangt van onze manier van leven. Inconsequent leven zal onze ogen verduisteren en wolken brengen tussen u en de zon. De zon is dezelfde achter de wolken, maar u zult haar glans niet kunnen zien, noch van haar warmte genieten en uw ziel zal somber en koud zijn. Op de weg van het weldoen zal de opgaande zon van de verzekering u bezoeken en in uw hart schijnen.

‘De verborgenheid des HEEREN’, zegt David, ‘is voor degenen, die Hem vrezen en Zijn verbond, om hun die bekend te maken’ (Ps. 25:14). ‘Wie zijn weg wel aanstelt, die zal Ik Gods heil doen zien’ (Ps. 50:23). ‘Die Uw wet beminnen, hebben groten vrede, en zij hebben geen aanstoot’ (Ps. 119:165). ‘Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander’ (1 Joh. 1:7). ‘Laat ons niet liefhebben met het woord, noch met de tong, maar met de daad en waarheid. En hieraan kennen wij, dat wij uit de waarheid zijn, en wij zullen onze harten verzekeren voor Hem’ (1 Joh. 3:18 en 19). ‘En hieraan kennen wij, dat wij Hem gekend hebben, zo wij Zijn geboden bewaren’ (1 Joh. 2:3).

Paulus was een man die zich oefende om altijd een ongerlijk geweten te hebben bij God en de mensen (Hand. 24:16). Hij kon vrijmoedig zeggen: ‘Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb het geloof behouden.’ Het verbaast mij niet dat de Heere hem in staat stelde in vertrouwen eraan toe te voegen: ‘Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal.’

Lezer, als een gelovige in de Heere Jezus verzekering wenst en die niet heeft, laat hem dan ook dit punt overdenken. Laat hem naar zijn eigen hart, naar zijn eigen geweten, naar zijn eigen leven, naar zijn eigen wandel, naar zijn eigen huis kijken. Als hij dat gedaan heeft, zal hij misschien moeten zeggen: ‘Er is een oorzaak, waarom ik geen verzekerde hoop heb.’

Ik laat de drie zaken die ik zojuist genoemd heb aan uw persoonlijke overweging over. Ik weet zeker dat zij het waard zijn om onderzocht te worden. Ik hoop dat u ze eerlijk onderzoekt. De Heere geve u verstand in alle dingen.

Welnu, laat mij nu dit belangrijk onderzoek afronden en eerst spreken tot de lezers die zich niet aan de Heere gegeven hebben, die de wereld nog niet verlaten hebben, het goede deel nog niet gekozen hebben en Christus nog niet gevolgd zijn.

Ik vraag u dan uit dit onderwerp te leren hoe groot de voorrechten en vertroosting van een ware christen zijn. Ik vraag niet om de Heere Jezus Christus te beoordelen naar Zijn volk. De beste dienaren kunnen u maar een zwak beeld geven van die heerlijke Meester. Ik wil ook niet dat u de voorrechten van Zijn Koninkrijk afmeet aan de mate van troost die velen van Zijn volk bereiken. Helaas zijn de meesten van ons maar arme schepselen! Wij bereiken lange tijd de zaligheid niet die wij zouden kunnen genieten. Maar u kunt ervan op aan dat er heerlijke dingen zijn in de stad van onze God, die degenen die een verzekerde hoop hebben al in dit leven smaken. Er zijn lengten en breedten van vrede en troost, die in uw hart niet eens opgekomen zijn. Er is overvloed van brood in het huis van onze Vader, hoewel velen van ons er maar weinig van eten en zwak blijven. Maar de Meester mag daar niet de schuld van krijgen. Het is helemaal onze eigen schuld.

Tegelijkertijd heeft het zwakste kind van God uiteindelijk toch een bron van troost in zich, waar u niets van afweet. U ziet de strijd en de slingeren aan de oppervlakte van het hart, maar u ziet niet de kostbare parels in de diepten verborgen liggen. Het zwakste lidmaat van Christus zou niet met u willen ruilen. De gelovige met de minste verzekering is veel beter af dan u. Hij heeft een hoop, hoe zwak dan ook, maar u hebt helemaal geen hoop. Hij heeft een deel dat nooit van hem afgenomen zal worden, een Heiland Die hem nooit zal verlaten, een schat die niet vergaat, al beseft hij dit nu misschien helemaal niet. Maar als u sterft zoals u bent, vergaan al uw verwachtingen. Was u maar wijs! Verstond u deze dingen maar! Ik wenste wel dat u toch op uw einde zou merken!

Ik heb heel veel medelijden met u in deze laatste dagen van het bestaan van deze wereld. Ik heb diep medelijden met hen van wie de schat geheel op aarde is en bij wie de hoop gericht is op deze kant van het graf. Ja, wanneer ik zie dat oude koninkrijken en vorstenhuizen op hun grondvesten schudden, wanneer ik, zoals wij allen een paar jaar geleden zagen, koningen, prinses, rijken en groten zie vluchten voor hun leven, terwijl zij nauwelijks weten waar zij zich kunnen verbergen, wanneer ik eigendommen die afhankelijk zijn van het vertrouwen van het publiek als sneeuw in het voorjaar zie wegsmelten en aandelen en obligaties hun waarde verliezen, dan heb ik diep medelijden met hen die geen beter deel hebben dan de wereld hun kan geven en die geen plaats in dat eeuwig blijvende koninkrijk hebben.

Neem vandaag de raad aan van een dienaar van Christus. Zoek duurzame rijkdom, een schat die niet van u afgenomen kan worden, een stad met een blijvend fundament. Doe als de apostel Paulus. Geef uzelf aan de Heere Jezus Christus en zoek de onverderfelijke kroon die Hij bereid is te geven. Neem Zijn juk op u en leer van Hem. Ga weg van een wereld die u echt nooit voldoening zal geven en ga weg van de zonde die u tenslotte als een slang zal bijten als u eraan vasthoudt. Ga naar de Heere Jezus als nederige zondaar en Hij zal u aannemen, uw schuld vergeven, Zijn vernieuwende Geest geven en u met vrede vervullen. Dit zal u meer echte troost geven dan de wereld u ooit heeft gegeven. Er is een kloof in uw hart die door niets anders dan de vrede van Christus kan worden gevuld. Treed toe en deel in onze voorrechten. Kom naast ons zitten.

Laat ik mij tenslotte wenden tot alle gelovigen die deze bladzijden lezen en hen kort een broederlijke raad geven. Het belangrijkste waartoe ik u aanspoor is dit: als u geen verzekerde hoop hebt van uw aanvaarding in Christus, besluit die dan vandaag te zoeken. Strijd ervoor. Bid erom. Laat de Heere niet met rust tot u 'weet in Wie u geloofd hebt.'

Ik voel wel dat het weinig voorkomen van verzekering vandaag de dag onder hen die tot Gods kinderen gerekend worden, een grote schande is. 'Het is zeer te betreuren,' zegt de oude Traill, 'dat het voor veel christenen twintig of veertig jaar geleden is, sinds Christus hen uit genade geroepen heeft, en dat zij al die tijd in twijfel geleefd hebben.' Laten wij ons het ernstige verlangen dat Paulus uitsprekt in herinnering roepen, dat 'een ieder' uit de Hebreeën naar de volle verzekering moet staan (Hebr. 6:11). Laten wij met Gods zegen ons inspannen om deze schande af te wentelen.

Gelovige lezer, denkt u werkelijk dat u geen verlangen hebt om uw onvaste hoop in te wisselen voor een zeker verwachten, een zwak vertrouwen voor een vast vertrouwen en onzekerheid voor zekerheid? Zult u tevreden zijn met een zwak geloof omdat dit u zal zalig maken? Zult u zich tevreden stellen zonder verzekering op aarde omdat het u niet buiten de hemel houdt? Helaas! Dit is geen gezonde toestand van de ziel. Zo hebben de apostelen het niet bedoeld. Sta meteen op en ga voorwaarts. Blijf niet steken in het fundament, maar streef naar volmaaktheid. Wees niet tevreden met de dag der kleine dingen. Veracht die niet in anderen, maar wees er voor uzelf niet tevreden mee.

Geloof mij, het is de moeite waard om naar verzekering te staan. Als u zonder deze verzekering tevreden bent, staat u uw eigen zegeningen in de weg. Ik zoek uw vrede. Zekerheid is goed wat betreft aardse dingen, maar des te beter wat betreft hemelse dingen. Uw zaligheid staat vast. God weet het. Waarom zou u er niet naar staan om het ook te weten? Er is

niets onschrijfbaarliks hierin. Paulus heeft het boek des levens nooit gezien en toch zegt hij: 'Ik weet en ben verzekerd.'

Bid daarom dagelijks om vermeerdering van het geloof. Uw vrede zal in overeenstemming zijn met uw geloof. Verzorg die gezegende wortel beter en vroeg of laat mag u onder Gods zegen hopen de bloem te zien. Misschien komt u niet meteen tot de volle zekerheid. Soms is het goed te moeten wachten. Wij waarderen niet wat wij zonder moeite krijgen. Maar zo Hij vertoeft, verbeid Hem. Blijf zoeken en verwacht te vinden.

Er is echter een ding, dat ik voor u niet wil verbergen: Verbaas u er niet over als u zo nu en dan twijfelt nadat u zekerheid gekregen hebt. Vergeet niet dat u op aarde bent en nog niet in de hemel. U bent nog steeds in het lichaam en hebt inwonende zonden. Het vlees begeert tegen de geest tot uw laatste snik. De melaatsheid zal pas verdwenen zijn uit de muren van het oude huis, als het afgebroken is. En dan is er nog een duivel, een sterke duivel, een duivel die de Heere Jezus verzocht en Petrus liet vallen. Hij zal er wel voor zorgen dat u het aan de weet komt. Er zullen altijd wel twijfels zijn. Wie nooit twijfelt, heeft niets te verliezen. Wie nooit vreest, heeft niets wat werkelijk waardevol is. Wie nooit jaloers is, kent weinig van innige liefde. Maar verlies de moed niet. U zult meer dan overwinnaars zijn door Hem Die u liefgehad heeft.

Tenslotte, vergeet niet dat zelfs de meest opgewekte christenen als zij niet oppassen de verzekering tijdelijk kunnen verliezen. Verzekering is een heel tere plant. Men moet haar elke dag bewaken, begieten, verzorgen en koesteren. Waak en bid dus des te meer als u haar gekregen hebt. Zoals Rutherford zegt: 'Acht verzekering zeer hoog.' Wees steeds op uw hoede. Toen Christen in de Christenreis sliep, verloor hij zijn bewijs. Houd dat in uw gedachten.

David was de verzekering maandenlang kwijt door zijn val in de zonde. Petrus raakte haar kwijt toen hij zijn Heere verloochende. Beiden kregen haar ongetwijfeld terug, maar pas na bittere tranen. Geestelijke duisternis komt te paard en gaat te voet. Ze overvalt ons voor wij beseffen dat zij er aankomt. Zij verlaat ons langzaam, van lieverlee en pas na veel dagen. Bergafwaarts gaat gemakkelijk. Het is moeilijk om de berg te beklimmen. Houd dus mijn waarschuwing in gedachten: als u de vreugde van de Heere hebt, waak dan en bid.

Bedroef vooral de Geest niet. Blus de Geest niet uit. Doe de Geest geen smart aan. Jaag Hem niet weg, door te spelen met kleine, slechte gewoonten en zonden. Ruzietjes tussen man en vrouw maken het onprettig in huis en kleine inconsequenties, bewust toegelaten, vervreemden de Geest van u.

Luister naar de conclusie van dit alles. De mens die het dichtst bij God in Christus wandelt, zal in het algemeen de grootste vrede behouden. De gelovige die de Heere het dichtst volgt, zal gewoonlijk de meest verzekerde hoop genieten en de duidelijkste overtuiging van zijn eigen zaligheid hebben.